

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֶדֶשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֶדֶשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק י"ז

קוֹנְטֵרְס 947

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה. העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והריח הטוב זכותם יגן עלינו, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, בלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חידושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר בלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלה, יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על פן פאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זוהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה!!! ושניה אחת שנה כ-28.000 שנה תורה!!!, צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה הנך משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

ומדברי הזוהר הקדוש מבואר: מי שלא רוצה ללמוד זוהר מתזיר את העולם לתהו ובהו, ולא יכול לזכות לנשמה יתירה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זוהר הקדוש, ורק מי שלומד זוהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתירה ותוספת קדושה, ואם נמנע, רחמנא ליצלן מפסיד חקמתו וממונו וברכות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

על מחנה יראי השם להתאחד לכבוד השכינה ללמוד וללמד זהר הקדוש, ויתקים דברי הרשב"י עליו השלום, "בדא יפקון מן גלותא" במהרה בימינו אמן.

ועל פן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמוד זוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ללמדו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ויעסקו כלם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה. ובהזר רציא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה וקראתם דרור בארץ, ובזכותיה יתקים בנו הפסוק "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר".

וידוע מהספרים הקדושים שהנשמה נמצאת כאן כדאיאתא בגמרא (שבת דף קנ"ג עמוד א') "אחים בהספידא דהתם קאימנא", שהנפטר נמצא בשעת ההספד. ועוד מפרשים דהתם קאימנא, כלומר שבעולם האמת הוא עומד במדרגתו, ורוצה לעלות מעלה מעלה ולזה מצפה לתורה ומעשים טובים ששולחים לו מהעולם הזה.

על פן צריכים אנו להתחזק בדרכיו הקדושים ולקיים רצונו שכל יהודי ילמד זוהר הקדוש כמו שכתוב בספרו שערי זוהר (שער ישי פרק ח' דף רל"ב-ג) בשם ספר דמשק אליעזר שכתב: שמעתי מאבי מורי בעל הזוהר חי ששמע מפה קדוש החוזה מלובלין זכותו יגן עלינו שרצונו הטוב היה שיהיה

ח. בספר אור תורה - לקוטים: עוד מובאר בכמה מקומות בדבריהם, שעקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, א) מאי דכתיב, (הושע פרק ח' י) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", ונתנא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה בלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, (דברים לג, א), "אף חבב עמים כל קדשיו בדרך והם תכו לרגלך ישא מדברתיך", אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בדרך הם וכו', וכמו שאמרו כל הנתן עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות וכו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב וכו', אין הידים ידי עשו וכו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסק בתורה ובגמילות חסדים וכו', עד כאן לשונו. וכל המזכר את הרבים בלמוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זכותו יגן עלינו, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרו רבינו יעקב אבוחצירא זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עד כאן לשונו. וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, (ספה דף מ"ה ע"ב), אמר רבי חזקיהו, אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בר יוחאי, יכול אני לפטר את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי ועד עכשיו. ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשיו. ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם ועד העולם. (אמר) [ואמר] רבי חזקיהו אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בר יוחאי, ראיתי בני עליה והם מועטים, אם אלה הם, אני ובני מהם, אם מאה הם, אני ובני מהם, אם שנים הם, אני ובני הם.

מצד ה' עליונה - ורחבה מני ים.
ובשרוצה הקדוש ברוך הוא
להמשיך נבואה, כל הספירות
פלולים בה ונקראו נביאים.
ומלכות היא דמיון פלם, שנאמר
(הושע יב) ובניד הנביאים אדמה,
כמו שנאמר ודברתי על
הנביאים, שהיא כמו אספקלריה
שכל הפנים נראים בה. וכן כל
הספירות מראות בה פחם
ודמיונם וצורותם, לכל נביא כפי
השגתו למעלה.

ובכו כן למטה היא מתלבשת
בכסא הכבוד, ובכל המלאכים
והאופנים וחיית הקדש, ובכל
הרקיעים והכסאות שבהם
המלאכים התלויים מהם, שיש
מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר
(קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר
וגבהים עליהם. וכן בכל פוכב
ומזל, כמו שנאמר ומלכותו בכל
משלה. וזהו ובניד הנביאים
אדמה. לכל אחד נדמה כפי כחו
שהיא נשמתו. (והכו אמרם העונה אמן
בכל בוחו).

ה' הוא בכתר, שהיה קדם שנברא
העולם הוא ושמו לבד בכתר,
כשברא העולם במדת ראשית,
ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה,
וכן בכל ספירה וספירה כמדליק
גר מנר, ואינו חסר מן הראשונה
ולא מתברתה עד אין סוף ואין
תכלית.

ומי שמפיר אותו בזאת, כאלו
מפיר אותו בעליונים
ובתחתונים, בעבור שהיא כלולה
מהעליונים, והיא יחוד וקשר
פלם, והיא מתלבשת בכל
התחתונים. ועל זה אמר הנביא
(ירמיה ט) פה אמר ה' אל יתהלל חכם
כחם, כי אם בזאת וגו', השפל
ידע אותי. היא נקראת נבואה
מצד הנביאים, חכמה מצד
החכמים. שכל הספירות נקראים
חכמה.

נאמר בה (איוב ט) ארצה מארץ מדה. ומצד ה'
עליונה ורחבה מני ים.

ובשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה
כל הספירות פלולים בה ונקראים
נביאים. ומלכות היא דמיון פלם. שנאמר
יב יא) ובניד הנביאים אדמה. כמה שנאמר
ודברתי על הנביאים וגו'. שהיא כמו
אספקלריה שכל הפנים נראים בה. וכן כל
הספירות מראים בה פחם ודמיונם וצורותם,
לכל נביא כפי השגתו למעלה.

ובכו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד,
ובכל המלאכים והאופנים וחיית הקדש,
ובכל הרקיעים והכסאות שבהם המלאכים
התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם.
שנאמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר וגבוהים
עליהם. וכן בכל פוכב ומזל. כמו שנאמר (תהלים
קג יט) ומלכותו בכל משלה. וזהו ובניד הנביאים
אדמה. לכל אחד נדמה לפי כחו שהיא נשמתו
(והכו אמרם העונה אמן בכל בוחו).

ה' הוא בכתר, שהיה קדם שנברא העולם הוא
ושמו לבד בכתר. כשברא העולם במדת
ראשית, ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה,
וכן בכל ספירה וספירה כמדליק גר מנר, ואינו
חסר מן הראשונה ולא מתברתה עד אין סוף
ואין תכלית.

ומי שמפיר אותו בזאת, כאלו מפיר אותו
בעליונים ובתחתונים. בעבור שהיא
כלולה מהעליונים. והיא יחוד וקשר פלם.
והיא מתלבשת בכל התחתונים. ועל זה אמר
הנביא (ירמיה ט כב) פה אמר ה' אל יתהלל חכם
פי אם בזאת וגו', השפל וידע אותי. היא
נקראת נבואה מצד הנביאים, חכמה מצד
החכמים. שכל הספירות נקראים חכמה.

ועוד, כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה. דא חוט דשפון דצלותא ובהון (תהלים נא יז) אדני שפתי תפתח לזרקא מניהו תלת אבנין לגבי חוּיא. ואנון תלת דצלותין דבהון קירטא דאיהי שפה זריק לון לגבי חוּיא, ואיהו מקף לון בתקפא הולך ואזילת לון בדרועא מינא דאיהו חסד, ואתעבידו סגולתא בעמודא דאמצעיתא.

וכי השפה שזרקת את שלש התפלות הללו? זו השכינה, שפך עולה בחשבון שפ"ה. ובגללה נאמר כחוט השני שפתותיך. וחוט השפה הגה הוא הקלע. כשזרקת האבנים הללו לנחש, נאמר בה (שמואל א- כה) ואת נפש איביך קלענה בתוך כף הקלע. שהיא הקלע, והקל"ע הגה הוא סינ"י, שבו נשמעו שבעים קולות לשבעים אמות, שהם תלויים משבעה ראשים (של תיה) של החיות, שמקננים בשבעה הרים, וכלם מתו, משום שלא רצו לקבל חמשה חמשי תורה שהם ה' בתוספת הקלע.

ודוד, בה נטל חמש אבנים, כנגד חמשה חמשי תורה, והם היו כמו חמש התבות של היחוד, שהן שמע ישראל ה' אלהינו ה'. וכששם אותם בקלע, נעשו כלן אחת. בייג מדות התורה נדרשת, והרג את הפלשתי שהוא יצר הרע, והוא נחש, והוא סמא"ל, הוא עמלק, הוא פלשתי, הוא מלאך המות. לכל אדם הוא נעשה כפי חטאיו.

וכי חמש האבנים מתקנות בחמשה תקוני הפה בעשרים ושתים אותיות של התורה. והן: אחה"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסצר"ש. והן משתמשות בשפתים, בלשון, בחף, בגרון,

ועוד (שה"ש ד ג) כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה. דא חוט דשפון דצלותא ובהון (תהלים נא יז) אדני שפתי תפתח לזרקא מניהו תלת אבנין לגבי חוּיא. ואנון תלת דצלותין דבהון קירטא דאיהי שפה זריק לון לגבי חוּיא, ואיהו מקף לון בתקפא הולך ואזילת לון בדרועא מינא דאיהו חסד, ואתעבידו סגולתא בעמודא דאמצעיתא.

וכאן שפה דזריקת תלת צלותין אליו, דא שכינה דהכי סלקא בחשבון שפ"ה. ובגינה אתמר כחוט השני שפתותיך. והאי חוט דשפה איהי קירטא פד זריקת אליו אבנין לגבי חוּיא אתמר בה (שמואל א, כה כט) ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע. דאיהי קירטא והאי קל"ע איהו סינ"י, דבה אשתמעו שבעים קליו לגבי שבעים אמין דאנון תלון משבעה ראשין (דחיוא) דחיון, דמקננא בשבעה טורין ומתו פלהו. בגין דלא בעו לקבלא חמשה חמשי תורה דאנון ה' בתוספת הקלע.

ודוד בה נטיל חמשה אבנין לקבל חמשה חמשי תורה. ואנון הוּו כגונא דחמשה תבין דיחודא דאנון (דברים ו ד) שמע ישראל ה' אלהינו ה'. וכד שוי לון בקירטא אתעבידו פלהו אחד. בתליסר מדות התורה נדרשת וקטיל לפלשתא דאיהו יצר הרע, ואיהו נחש הוא סמא"ל הוא עמלק הוא פלשתי הוא מלאך המות, לכל בר נש אתעביד ליה פפום חובוי.

וחמשה אבנין פלהו מתקנין בחמשה תקונין דפומא בעשרין ותריין אתון דאורייתא. ואנון אהח"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסצר"ש. ואנון משתמשי בשפון בלישנא

בשנים. וכל החמש נקראות פ"ה
אחד.

אשרי מי שלומד (שעוסק) בתורה
שנתנה בחמשת התקונים הללו
להרג בהם את היצר הרע. שיצר
הרע וחילותיו מסובב את הגוף
בכל יום, להלחם בו קרב בכמה
חטאים שכונס בכל יום, ומקריב
את כלם בזמן הדין, שהוא ראש
השנה, אל פסא הדין. באותו זמן
צריך אדם להתמקן בתפלות.

תקון אחד למטה, ארבעה סוסים
עם תפלת מוסף, וסוד הדבר -

(חבוק ג) פי תרכב על סוסיך
מרכבתיך ישועה, ואלו ארבע
תפלות. וצריך להלביש לו שריון,
זהו שכתוב (ישעיה נט) וילבש צדקה
כשריון. צדקה הרי פרושה, צ' -
תשעים אָמנים שתלויים מן א'
של אָמן. ד' - ארבע קדשות. ק'
- מאה ברכות. ה' - חמשה חמשי
תורה, והכל אָמן. מ"ן תשעים.
ומי שלא אמר אותם, צריך לכוון
בחמש עשרה ויום של אָמת
ויציב ריכוון וקנים וגו'. א' מן
אָמת שבה עולים לחשבון אָמן,
והוא סוד יאהדונה"י. ומי
שאמר אותם בכל כחו, הוא
אלהים, שפך עולה לחשבון
בכ"ל פ"ח, ונותן תקף לסוסים,
וקורעים לו גזר דינו של שבעים
שנה, שהם שבעים סנהדרין שהם
גוזרים על אדם מה שיהיה לו
בכל השנה.

אדר"ם הוא בחשבון הפס"א,
והוא פסא רחמים. אל מלך יושב
על פסא רחמים ומתנהג
בחסידות. פסא חס"ד ודאי
שעולה לשבעים ושנים קשרים
וחליות של ציצית, והם הזוגים
של הכפויים של הסוסים, שעולה
הנגון של הכפכוש שלקחם
לשבעים ושנים גונים, אחר
שהסוסים מנצחים את הקרב

בחיך בגרונא בשינין. וכלהו חמש אתקריאו
פ"ה אחד.

וכאה איהו מאן דיליף (נ"א דלעי) באורייתא
דאתיהיבת בה' תקונין אלין לקטלא
בהון ליצר הרע. דיצר הרע וחילין דילה איהו
אסתר לגופא בכל יומא, לאגחא עמה קרבא
בכמה חובין דכניש בכל יומא, וקריב (דף קלב
ע"ב) לון פלהו בזמנא דדינא דאיהו ראש השנה,
לגבי פורסייא דדינא, בההוא זמנא צריך בר
נש לאתתקנא בצלותין.

תקונא קדמאה לאתקנא סוסון ארבע עם
צלותא דמוסף. ורזא דמלה (חבוק ג ח)
פי תרכב על סוסיך מרכבתיך ישועה. ואלין
ארבע צלותין. וצריך למלביש לו שריון. הדא
הוא דכתיב (ישעיה נט ז') וילבש צדקה כשריון.
צדקה הא אוקמוה צ', תשעים אָמנים דתלן
מן א' דאָמן. ד' ארבע קדשות. ק', מאה
ברכות. ה' חמשה חמשי תורה וכלא אָמן.
מ"ן תשעים.

ומאן דלא אמר לון, צריך לכוון בחמש סרי
ויון דאָמת ויציב ונכוון וקנים וכו'. (ועם)
א' מן אָמת בה סלקין לחשבון אָמן. ואיהו
רזא יאהדונה"י. ומאן דאמר לון בכל כחו
דאיהו אלהים דהכי סליק לחשבון בכ"ל פח"ו
ויהיב תקפא לסוסון וקורעין לו גזר דינו של
שבעים שנה, דאנון שבעים סנהדרין דאינון
גזרין על בר נש. מה דיהא ליה בכל שתא.

אלהים איהו הפס"א בחשבון. ואיהו פסא
רחמים. אל מלך יושב על פסא
רחמים ומתנהג בחסידות. פסא חס"ד ודאי
דסליקו לע"ב קשרין וחלון דציצית ואנון
זוגין דכסויין דסוסון דסליק נגונא דכשפוש
דילהון לע"ב גונין. בתר הנצחין סוסון קרבא

בתפלות. באותו הזמן בעלי הסוסים שממנים על התפלות, כלם פותחים בזמירות שירות ותשבחות והודאות. והשפה, שהיא הקלע, זורקת אבנים באהבה. והן חמש בחמשה תקונים של העין, שהם שלשת צבעי העינים, ושני העפעפים של העין.

וידאיה מקום נזרקים? לבת העין. זהו שכתוב (שמואל א-ב) לשלח לי למטרה. ושלשת צבעי העין הם מרקמים בשלשה לבושי שלשת האבות, ושני עפעפי העין שני נביאי אמת, שהם פותחים וסוגרים את העין, שהיא המראה של נביאי אמת. ומה הוא בת עין? השכינה המתחזקה, עליה נאמר (במדבר יב) ה' במראה אליו אתודע. ועליה נאמר לגבי משה, ותמונת ה' יביט. חמשה גונים הם ה'. בת עין זו י'. מי העין שכוללת כל הגונים? זו ו' שהיא פותחת וסוגרת.

קם אליהו ואמר, המנורה הקדושה, ה' הרביעית אני הוא. אמר, ודאי חמשה אור הם מבפנים, ומשום זה ה"ה הוא חמשה גונים מבחוץ, חמשה גונים שמאירים בהם מבפנים, והם גון לבן, גון אדם, גון ירק, גון תכלת, גון שחר. והלבוישים שלהם ארגמן. א' - אורפניאל. ל. ר' - רפאל. ג' - גבריאל. מ' - מיכאל. נ' - נוריא. ל. אלו הם גוף לחמשה גונים.

אמר לו אליהו לרפי שמעון, המנורה הקדושה, ודאי עין זמין, כששורה בה יהו"ה ומאיר בה, וכן בעין שמאל, השכינה אומרת לעינים הללו מרב אהבה, (שיר ו) עיבר.

בצלותין, בההוא זימנא מארי דסוסון דממנן על צלותין, פלהו פתחו בזמירות שירות ותשבחות והודאות. ושפה דאיה קירטא זרקת אבנין ברחימו. ואנון חמש בחמש תקונין דעינא דאנון תלת גוני עינא ותרי עפעפי עינא.

ולגבי אן אתר אזדריקו, לגבי בת עינא הדא הוא דכתיב (שמואל א, כ ב) לשלח לי למטרה. ושלשה גוני עינא אנון מרקמן בתלת לבושי תלת אבהן ותרי עפעפי עינא תרי נביאי קשוט דאנון פתחין וסגרין עינא דאיהי מראה דנביאי קשוט ומאי איהי בת עינא שכינתא תתאה. עלה אתמר (במדבר יב ו) ה' במראה אליו אתודע. ועלה אתמר לגבי משה (שם יב ח) ותמונת ה' יביט. ה' גונין אנון ה'. בת עינא דא י' מאן עינא דכליל כל גונין דא ו' איהו פתח וסגיר. קם אליהו ואמר, בוצינא קדישא ה' רביעאה אנה היא. אמר ודאי חמש אור אנון מלגו. ובגין דא ה"ה חמש גונין מלבר, חמש גונין דנהרין בהון מלגאו. ואנון גון חור, גון סומק, גון ירק, גון תכלת, גון אפם. ולבוישין דילהון ארגמן. א' אורפניאל. ל. ר' רפאל. ג' גבריאל. ל. מ' מיכאל. ל. נ' נוריא. ל. אלין אנון גופא לחמש גונין.

אמר ליה אליהו לרפי שמעון, בוצינא קדישא, ודאי עינא זימנא פד שריא ביה יהו"ה ונהיר ביה, וכן בעינא שמאלא, שכינתא אמרת לגבי עינין אלין מרחימו סגי, (שיר ו ה) הספי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. מוקדין לי בשלהובין דרחימו דזרקין לכל עיבר.

הספי עיניך מנגדי שהם הרהיבני. שורפים אותי בשלהבות של אהבה שזרקים לכל עבר.

קָם נַעַר חֲנוּךְ מִטְטְרוּן. פֶּתַח וְאָמַר, (איוב לה ו)
 צָעִיר אֲנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יוֹשֵׁי־שָׁמַיִם. וְלִנְהוֹרָא
 דְּעִינִין דִּילְכוּן נַחֲתִינְא, דְּנַהֲרִין עֲלָא וְתַתָּא
 וְעֲלִיָּהּ אֲתַמַּר (רות ב ט) עִינִיךָ בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן
 וְהִלְכְתָּ אַחֲרֵיהֶן. וּמֵאֵי נִיהוּ דְּבִכְל אֲתַר דִּיהִבִּי
 עִינֵיהוּ אוּ מִיתָה אוּ עֲנִי. וְאַלִּין אֲנוּן עוֹלִימִין
 דְּאֲתַפְטְרוּ בְּקִצְרוֹת שָׁנִים. וְכִלְהוּ תַחַת מְמִשְׁלָה
 דִּילִי בְּמִתִּיבְתָא דִּרְקִיעָא. וְדָא לְמָה. בְּגִין
 שְׂכִינְתָא דִּתִּבְכָּא בִּינְיָהוּ וְשֵׁם אֲנַהִיר בְּעִינֵיהוּ
 דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ (דברים לב ט) אֲנִי אֲמִית וְאַחֲיָהּ.

וּבְגִין דָּא אָמַר קְדָשָׁא פְּרִיךָ הוּא עִינִיךָ בְּשָׂדֵה
 אֲשֶׁר יִקְצְרוּן. בְּהֵהוּא שְׂדֵה דְתַמָּן (בראשית
 כד סג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה לְפָנוֹת עֲרֵב.
 לְפָנוֹת כָּל מְקַטְרָגִין דְּאֲנוּן עֲרֵבּוּבָא בִּישְׂרָאֵל
 (ישׂא) דְּעֲרֵב רֵב. וּבְהוּן אֲתַמַּר בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר
 יִקְצְרוּן.

וְעוּד עִינִיךָ אֵלּוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים דְּאֲנוּן עִינִין
 דְּאוּרִיתָא, אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, דְּעֲנָשִׁין לְמָאן
 דְּנִגְע בְּאֶסְפֹּרָא דְּאוּרִיתָא. וְעוּד אֲשֶׁר יִקְצְרוּן,
 דְּעֲלִיָּהּ אֲתַמַּר מְקוּם שְׂאֲמָרוּ לְהֶאָרִיךְ אֵינּוּ
 רִשְׁאֵי לְקַצֵּר. לְקַצֵּר אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְהֶאָרִיךְ. וְאֲנוּן
 פְּסָקִין אוּרִיתָא בְּאֶסְפֹּר וְהֵתַר, פְּסוּל וְכָשֶׁר,
 טְמֵאָה וְטָהֳרָה. וְעַבְדוּ כַּמָּה גְּדֻרוֹת בְּאוּרִיתָא,
 דְּלֹא עֲבָדִין פְּרָצָה וּפְרוּדָא בְּשְׂכִינְתָא, דְּאִיָּהּ
 אוּרִיתָא דְּבַעַל פָּה. וּבְגִין דָּא וְהִלְכְתָּ אַחֲרֵיהֶן.
 בְּגִין דִּיהוּ"ה שְׁלִיט עֲלֵיהוּ. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב
 (רות ב ד) וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יְהוָה עִמָּכֶם. וּבְגִין דָּא
 וְהִלְכְתָּ אַחֲרֵיהֶן דְּהִכִּי צְרִיכָה אֲתַתָּא לְמִיזַל
 בְּתַר בַּעֲלָהּ.

אַרְבָּמָה בְּשַׁבְּלִים, אֵלּוּ לְקוּטוֹת דְּאוּרִיתָא
 לְאֲתַפְּרִינְסָא בְּהוּן בְּגֻלוֹתָא. בִּין
 הַעֲמָרִים תִּלְקֹט וְלֹא תְכַלִּימוּהָ. וְעֲלִיָּהּ אֲתַמַּר
 (שמות טז יח) וַיִּמְדוּ בַעֲמֹר. כִּלְהוּ בְּמִדְהָ. עֲמֹר

קָם הַנַּעַר חֲנוּךְ מִטְטְרוּן, פֶּתַח
 וְאָמַר, צָעִיר אֲנִי לְיָמִים וְאַתֶּם
 יוֹשֵׁי־שָׁמַיִם, וְלִאֲוֹר הָעִינִים שְׁלֹכְכֶם
 יִרְדְּתִי, שְׂמֵאִירִים מַעֲלָה וּמַטָּה,
 וְעֲלִיָּהֶם נְאֻמַּר (רות ב) עִינִיךָ בְּשָׂדֵה
 אֲשֶׁר יִקְצְרוּן וְהִלְכְתָּ אַחֲרֵיהֶן.
 וּמָה הוּא? שְׁבִכְל מְקוּם שְׁנוֹתָנִים
 עִינֵיהֶם - אוּ מִיתָה אוּ עֲנִי. וְאַלּוּ
 הֵם הַעֲלָמִים שְׁנַפְטְרוּ בְּקִצְרוֹ
 שָׁנִים. וְכִלְס תַּחַת מְמִשְׁלָתִי
 בִּישִׁיבַת הַרְקִיעַ. וְזֵה לְמָה?
 מִשׁוּם הַשְׂכִּינָה שְׂוִישְׁבַת בִּינְיָהֶם,
 וְשֵׁם מְאִירָה בְּעִינֵיהֶם, שְׂאֻמָּר בּוֹ
 (דברים לב) אֲנִי אֲמִית וְאַחֲיָהּ.

וּמִשׁוּם זֵה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, עִינִיךָ בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן.
 בְּשָׂדֵה הַהוּא שְׁשֵׁם וַיֵּצֵא יִצְחָק
 לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה לְפָנוֹת עֲרֵב. לְפָנוֹת
 כָּל הַמְקַטְרָגִים שֶׁהֵם עֲרֵבּוּבֵי שָׁל
 יִשְׂרָאֵל (ישׂ) עִם עֲרֵב רֵב, וּבְהֵם
 נְאֻמַּר בְּשָׂדֵה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן.

וְעוּד עִינִיךָ - אֵלּוּ תַלְמִידֵי חֲכָמִים,
 שֶׁהֵם הָעִינִים שֶׁל הַתּוֹרָה. אֲשֶׁר
 יִקְצְרוּן בְּשָׂדֵה - שְׂמַעְעִינְשִׁים אֶת
 מִי שְׁנוֹנָע בְּאֶסְפֹּר תּוֹרָה. וְעוּד
 אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, שְׂעֲלִיָּהֶם נְאֻמַּר,
 מְקוּם שְׂאֲמָרוּ לְהֶאָרִיךְ אֵינּוּ רִשְׁאֵי
 לְקַצֵּר. לְקַצֵּר - אֵינּוּ רִשְׁאֵי
 לְהֶאָרִיךְ. וְהֵם פּוֹסְקִים תּוֹרָה
 בְּאֶסְפֹּר וְהֵתַר, פְּסוּל וְכָשֶׁר, טְמֵאָה
 וְטָהֳרָה, וְעוֹשִׂים כַּמָּה גְּדֻרוֹת
 בְּתוֹרָה, שְׁלֹא עוֹשִׂים פְּרָצָה וּפְרוּדָה
 בְּשְׂכִינָה, שֶׁהִיא תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.
 וּמִשׁוּם זֵה וְהִלְכְתָּ אַחֲרֵיהֶן, מִשׁוּם
 שִׁיְהוּ"ה שְׁלִיט עֲלֵיהֶם. זֵהוּ
 שְׂכַתּוּב (רות ב) וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים ה'
 עִמָּכֶם. וּמִשׁוּם זֵה וְהִלְכְתָּ
 אַחֲרֵיהֶן, שְׂכַף צְרִיכָה הָאִשָּׁה
 לְלַכַּת אַחַר בַּעֲלָהּ.

אַרְבָּמָה בְּשַׁבְּלִים - אֵלּוּ לְקוּטוֹת
 שֶׁל הַתּוֹרָה שִׁיתַּפְּרִינְסוּ בְּהֵם
 בְּגֻלוֹת. בִּין הַעֲמָרִים תִּלְקֹט וְלֹא
 תְכַלִּימוּהָ. וְעֲלִיָּהֶם נְאֻמַּר (שמות טז)
 וַיִּמְדוּ בַעֲמֹר. כִּלְס בְּמִדְהָ. עֲמֹר

לגלגלת מספר נפשתיכם. ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר. שלא להוסיף ודלא למגרע מפתגמי אורייתא. וצדיק זריק ושכינתא פנישת, ועליהו אתמר (משלי יא כד) יש מפזר ונוסף עוד. מאי ונוסף עוד. דא עמודא דאמצעייתא. ועוד מאי ונוסף, דא מאן דמפזר טעמי אורייתא ונוסף בחדושים.

בקהוא זמנא ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה'. ודא רזא (במדבר י כד) דיברכה ה', יאר יי', ישא יי'. דאנון י"ב עינות מים. ואנון ו"ו דנפקין מן צנורא דאיהו א' וכלא וא"ו. ובגין דבעלה תמן דאיהו ו"ו בשית פרקין דדועצין, ושית פרקין דשוקין. א' באמצעייתא עטרה על גופא. ובגין דא ושית מאשר ישאבון הנערים, דאנון (בראשית ל לח) ברהטים בשקתות המים. נערים אית לעלא ונערים אית לתתא ואנון אנפי רברבי ואנפי זוטרי.

באותו הזמן ויאמר לקוצרים ה' עמכם ויאמרו לו יברכה ה'. וזה הסוד של יברכה ה', יאר ה', ישא ה', שהם שנים עשר עינות מים, והם ו"ו שיוצאים מהצנור שהוא א והכל וא"ו. ומשום שבעלה שם, שהוא ו"ו בששת הפרקים של הדרועות, וששת הפרקים של השוקים, א באמצע, העטרה על הגוף. ומשום זה ושית מאשר ישאבון הנערים, שהם ברהטים בשקתות המים. נערים יש למעלה, ונערים יש למטה. והם פנים גדולות ופנים קטנות.

קם נער (תנוד מ"ט) ואמר. רבנן (איוב לב ו) צעיר אני ליםים מסטרא דזעיר אנפין. ואתם ישישים מסטרא דאריף אנפין. דאנון ברהטים בשקתות המים. על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. אדהכי דשכינתא בעיא איהי לאשתקאה מעולימין, משואבא דאורייתא דאיהי עמודא דאמצעייתא, צריף לאתשקנא לה על ידי צדיק דאיהו (דק קלב ע"ב) צעיר ליומין. תרי נביאי קשוט דאנון לקבל תרין שפון. דאתמר בהון (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו. מאי פיהו. דא שכינתא ואנון לקבל תרין פרוכי עינא דפתחין וסגריין, דבהון נהיר עמודא דאמצעייתא בבת עינא, ואתקריאת מסטרה אספקלריא דנהרא וכד סתים עינא אתקריאת אספקלריא דלא נהרא. ובת עינא

קם הנער (תנוד מ"ט) ואמר, רבנן, צעיר אני ליםים מצדו של זעיר אנפין, ואתם ישישים מצדו של אריף אנפין, שהם ברהטים בשקתות המים, על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. בינתים שהשכינה רוצה להיות משקית מהעלמים, משאיבת התורה שהיא העמוד האמצעי, צריף להשקותה על ידי צדיק שהוא צעיר ליםים.

שני נביאי אמת שהם כנגד שתי שפתיים, שנאמר בהם (שיר א) ישקני מנשיקות פיהו. מה זה פיהו? זו השכינה, והם כנגד שני פרוכי העין, שפותחים וסוגרים, שבהם מאיר העמוד האמצעי בבת העין, ונקראת מצדו האספקלריא המאירה, וכשפותח העין נקראת אספקלריא שאינה

שני נביאי אמת שהם כנגד שתי שפתיים, שנאמר בהם (שיר א) ישקני מנשיקות פיהו. מה זה פיהו? זו השכינה, והם כנגד שני פרוכי העין, שפותחים וסוגרים, שבהם מאיר העמוד האמצעי בבת העין, ונקראת מצדו האספקלריא המאירה, וכשפותח העין נקראת אספקלריא שאינה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוּל וְיַחְמוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוּל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוּל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"). **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**